

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/105/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620203660
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5620203660.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcov: 1/ S. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. XXX, t. č. bytom vo S. u S. R., 2/ H. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. XXX, t. č. bytom N. Y. X., XXX XX F., 3/ G. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. XXX, t. č. bytom XXX XX S. XXX, 4/ O. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. XXX, t. č. bytom XXX XX S. XXX, 5/ S. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. XXX, t. č. bytom XXX XX S. XXX, žalobcovia v rade 1/ až 5/ zastúpení JUDr. Jánom Zoričákom, advokátom, so sídlom U. XXX/X, XXX XX N., proti žalovaným: 1/ S. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpenému JUDr. Petrom Martinkovičom, LL.M., advokátom, so sídlom U. X, XXX XX N., 2/ ČSOB Poisťovňa, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 31 325 416, zastúpenému obchodnou spoločnosťou: MGA IURIS s. r. o., so sídlom Cukrová 14, 811 08 Bratislava, IČO: 47 233 028, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného v rade 1/ proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/45/2020-124 zo dňa 15.07.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/45/2020-124 zo dňa 15.07.2021 vo výroku II. o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti, t. j. vo výroku I. z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/45/2020-124 zo dňa 15.07.2021 nedotknutý.

Žalobcom v rade 1/ až 5/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným v rade 1/ a 2/ nepriznal nárok na ich náhradu (výrok II.).
2. Z dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že v danom prípade súd rozhodoval o nároku žalobcov uplatnenom žalobou, konkrétne o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti so smrťou neb. O. R.. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/116/2018 zo dňa 02.12.2019 bol žalovaný v rade 1/ uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona a bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s tým, že podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok, uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a zároveň mu súd uložil probačný dohľad. Týmto rozsudkom bol žalovaný v rade 1/ zaviazaný nahradit' poškodeným nemajetkovú ujmu, a to žalobcovi v rade 1/ rade vo výške 10 000,00 eur a žalobcom v rade 2/ až 5/ každému po 12 000,00 eur. So zvyškom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy boli poškodení (t. j. žalobcovia v rade 1/ až 5/) odkázaní na civilný proces. O výške náhrady nemajetkovej ujmy bolo rozhodnuté v trestnom konaní, v ktorom súd považoval priznanú sumu za primeranú. Vo aktuálnom

civilnom sporovom konaní žalobcovia neuviedli žiadne nové tvrdenia, ktoré by súdu neboli známe v trestnom konaní, pričom jediný ich argument bol, že nimi uplatnený nárok zodpovedá súdnej praxi ktorý, súd prvej inštancie nemohol vyhodnotiť ako novú skutočnosť. Priznaná suma 10 000,00 eur žalobcovi v rade 1/ ako druhovi alebo jej a 12.000,00 eur každému zo žalobcov v rade 2/ až 5/ ako plnoletým deťom alebo jej, ktoré mali v čase jej smrti samostatné rodiny, podľa názoru súdu prvej inštancie zodpovedá rozhodovacej praxi súdov v obdobných veciach. Dokonca v obdobných prípadoch, (na ktoré poukázal žalovaný v rade 2/), súdy priznali nižšiu náhradu nemajetkovej ujmy. Keďže žalobcovia nepreukázali dôvodnosť uplatneného nároku, okresný súd ich žalobu zamietol.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 CSP tak, že úspešným žalovaným nepriznal nárok na ich náhradu. Vychádzal zo stavu, keď predmetom sporu bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výška závisí od úvahy súdu. Žalobcovia, ktorí boli so zvyškom nároku v trestnom konaní odkázaní na civilné sporové konanie, nemohli predvídať výsledok sporu a zároveň si neuplatnili neprímerane vysoký nárok v súvislosti so zásahom do ich osobného života, čo viedlo súd k rozhodnutiu o trovách konania v zmysle § 257 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 1/, a to proti jeho výroku II. o trovách konania, ktorý sa domáhal jeho zrušenia žiadal vec vrátiť súdu prvej inštancie v napadnutej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Primárne odvolateľ namietal mimoriadnu stručnosť, nepresvedčivosť a svojvoľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania. Podľa jeho názoru v danom prípade neboli splnené podmienky na rozhodnutie podľa ust. § 257 CSP, ktorého aplikácia je možná len vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a podmienky výnimočných okolností. Z napadnutého rozhodnutia okresného súdu vôbec nie je zrejmé v čom majú spočívať dôvody hodné osobitného zreteľa. Zároveň odvolateľ prezentoval názor, že povaha konania, ako dôvod nezaviazania náhrady trov konania, by mohla byť vnímaná ako dôvodná vtedy, ak by žalobcom nebola priznaná žiadna náhrada v trestnom konaní. V civilnom sporovom konaní však už nemožno prihliadať na povahu konania, ani na iné osobitosti spočívajúce v povahe veci, pretože žalobcovia boli riadne odškodnení v rámci trestného konania. Aktuálne civilné sporové konanie je potrebné vnímať ako snahu žalobcov vymôcť viac, a preto je nutné toto konanie posudzovať bez vzťahu k povahe konania, pretože táto už bola vzatá do úvahy v trestnom rozhodnutí. Je zrejmé, že žalobcovia, zastúpení advokátom museli, resp. mali poznať riziko neúspechu v tomto konaní, no napriek tomu trvali na žalobe a neuniesli dôkazné bremeno v spore. Žalovaný v rade 1/ sa nechal v konaní zastúpiť advokátom, čo je z povahy vedeného sporového konania voči jeho osobe a z toho vyplývajúcich procesných práv a povinností legitímnou voľbou. Okresný súd preto pochybil, keď v posudzovanom prípade neskúmal majetkové pomery žalobcov, ktorým bola vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy v celkovej výške 58.000,00 eur, pričom žalovaný v rade 1/ si na zabezpečenie právneho zastúpenia v konaní musel požičať peniaze. Ďalej žalovaný v rade 1/ namietal, že rozsudok okresného súdu je vo výroku o trovách konania je prekvapivý, keďže mu ako strane nebol vytvorený procesný priestor vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu ustanovenia § 257 CSP.

6. Žalobcovia na odvolanie žalovaného v rade 1/, ktoré im bolo doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 06.09.2021, procesne nereagovali.

7. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu doručené/predložené neboli.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v odvolaní napadnutom rozsahu, t. j. vo výroku II. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v prevažnej časti sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného v rade 1/ formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalovaného v rade 1/ za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

11. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, prihliada na postoj subjektov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa.

13. Ako už bolo uvedené vyššie, Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 257 upravuje možnosť súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania strane, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Východiskom pre ich hodnotenie je pomerne bohatá judikatúra súdov k ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ktorého účel a podmienky sú v podstate totožné s aktuálne účinným ustanovením § 257 CSP.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcu práve v špecifických okolnostiach prejednávanej veci, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o trovách konania postupom podľa § 257 CSP. Hoci žalobcovia boli na základe podanej žaloby v spore v plnom rozsahu neúspešní, individuálne okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že by nebolo spravodlivé priznať žalovanému v rade 1/ v konaní nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Práve naopak, spravodlivým sa v danom prípade javí využitie moderačného oprávnenia súdu vyplývajúceho z ust. § 257 CSP.

15. Pokiaľ žalovaný v rade 1/ namietal, že prvoinštančný súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 257 CSP bez toho, aby sa mohol ako strana sporu k takémuto postupu vyjadriť, v danej súvislosti odvolací súd poukazuje na síce procesne odlišné, avšak s poukazom na teoretické východiská aj na prejednávanú právnu vec aplikovateľné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp zn. 6Cdo 17/2017 zo dňa 22.02.2017. V označenej právnej veci sa dovolací súd, argumentačne vysporiadal s procesným postupom Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 2C/40/2012 v spojení s následným postupom Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 5Co/617/2015 ako súdu odvolacieho. V uvedenom prípade zo zápisníc o súdnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie výslovne nevyplývalo splnenie povinnosti súdu upraveného v tom čase účinného § 118 ods. 2 O.s.p., ktoré ukladalo súdu uviesť, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich sporové strany navrhli. Najvyšší súd SR vyslovil, že z povahy uvedenej procesnej povinnosti došlo k zhojeniu nesplnenia tejto povinnosti samotným rozhodnutím súdu, v ktorom bol prvoinštančný súd povinný v zmysle v tom čase platného § 157 ods. 2 O.s.p. uviesť údaje v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p.. Náprava nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere bola daná taktiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorú možnosť sporová strana v uvedenom prípade využila. Dovolací súd ďalej skonštatoval, že by bolo neefektívne zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdu v základnom konaní a vec vracieť na ďalšie konanie, hoci sporové strany mali možnosť namietat nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom prostriedku a mali možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdu v základnom konaní len z odôvodnení ich rozhodnutí (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 17/2017 zo dňa 22.02.2017, obdobne uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Cob/22/2018 zo dňa 24.04.2018). Z uvedených dôvodov dovolací súd uzavrel, že v danom prípade nedošlo u strany sporu k odňatiu možnosti konať pred súdom.

16. Hoci z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci je zrejme že, prvoinštančný súd pred svojím rozhodovaním nepoučil strany sporu o možnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania, odvolací súd napriek tomu takýto postup okresného súdu, s prihliadnutím na obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia i následné žalovaným v rade 1/ iniciované odvolacie konanie, (v ktorom sa obidve procesné strany mali možnosť k tejto otázke vyjadriť), nepovažoval za také porušenie práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré by ho viedlo k zrušeniu výroku o trovách konania a vráteniu veci v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Za popísanej procesnej situácie je totiž zrejme, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP je súd povinný uviesť čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Náprava prípadného nesprávneho postupu/resp. opomenutia prvoinštančného súdu v tomto smere je tiež daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaný v rade 1/ aj riadne využil.

17. V danom prípade je nepochybné, že žalobcovia v tomto spore podali žalobu na súd v súlade s výrokovou časťou rozsudku v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 2T/116/2018 zo dňa 02.12.2019, v ktorom boli ako poškodení s poukazom na § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázaní na uplatnenie zvyšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na civilný proces. Aj keď je potrebné uviesť, že samotný typ konania sám o sebe nemôže byť dôvodom pre automatické uplatnenie ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania, v danom prípade bolo aktuálne konanie o náhradu nemajetkovej ujmy, iniciované žalobcami na základe rozhodnutia súdu v trestnej veci, keďže boli so zvyškom svojho nároku výslovne odkázaní na adhézne konanie, t. j. na podanie žaloby v rámci civilného sporového konania. Je teda zrejme, že sa nejednalo o svojvoľný a zrejme nedôvodný nárok. Existencia nemajetkovej ujmy na strane žalobcov v civilnom sporovom konaní nebola sporná. Objektívnou je aj skutočnosť uvádzaná súdom prvej inštancie v rámci podaného odvolania, že výška prípadnej náhrady nemajetkovej ujmy v danom prípade závisela výhradne od rozhodnutia súdu. V danom prípade žalobcovia po procesnom poučení podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, pri súčasnom konštatovaní súdu konajúceho v trestnom konaní o existencii nemajetkovej ujmy, pristúpili k uplatneniu zvyšku ich tohto nároku v civilnom sporovom konaní, pričom výška nimi uplatneného nároku v aktuálnom spore neprevyšovala jeho výšku pôvodne uplatňovanú v trestnom konaní.

18. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou argumentáciou žalovaného v rade 1/, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nepresvedčivé a svojvoľné.

19. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zrejme, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania pristúpil k aplikácii ustanovenia § 257 CSP, a vyplávajú z neho i konkrétne dôvody, ktoré ho k tomuto procesnému postupu viedli. Hoci je odsek 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku pomerne stručný, jasne z neho vyplýva, aké dôvody viedli okresný súd k aplikácii predmetného zákonného ustanovenia pri rozhodovaní o trovách konania. Konkrétne sa jedná o typ konania, dôvod podanej žaloby, ako aj primeranosť žalobcami nároku uplatneného v tomto spore.

20. Odvolateľ namietal aj nepreskúmanie majetkových pomerov sporových strán, pričom poukázal na niektoré konkrétne týkajúce sa subjektov vystupujúcich v konaní. Pokiaľ žalovaný v rade 1/ vo vzťahu k žalobcom poukázal na súdom priznanú a už vyplatenú náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 58.000,00 eur, a na druhej strane potrebu žalovaného v rade 1/ požičať si peniaze pre účely úhrady právnych služieb v konaní, v týchto okolnostiach odvolací súd bez ďalšieho nevidel dôvody, pre ktoré by nebola možná v tomto konaní pri rozhodovaní o trovách konania aplikácia ust. § 257 CSP. Netreba totiž opomínať fakt, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je peňažná náhrada „za život“, ale slúži na zmiernenie následkov, ktoré nastali v dôsledku zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby, v súdenom prípade žalobcov. Pre priznanie nemajetkovej ujmy v trestnom konaní boli teda splnené zákonné predpoklady, keďže vnímaná intenzita nepriaznivého následku ako objektívnej skutočnosti je veľmi vysoká, jedná sa o následok nereparovateľný, obsahujúci prvok nečakanosti, spôsobený protiprávnym konaním žalovaného v rade 1/. Nemožno preto argumentovať výlučne tým, že po vyplatení súdom priznanej nemajetkovej ujmy majú žalobcovia dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie

trov konania žalovanému v rade 1/ v aktuálne vedenom spore. Bolo to totiž práve protiprávne konanie žalovaného v rade 1/, ktoré dostalo žalobcov do nepriaznivej životnej situácie a práve jej existencia bola dôvodom priznania nemajetkovej ujmy súdom v trestnom konaní, ktorý ich so zvyškom ich nároku odkázal na podanie žaloby v tomto spore. Žalovaný v rade 1/ tiež vo svojom oprávnom prostriedku poukazoval na svoju nepriaznivú finančnú situáciu a aj to, že na zastupovanie v tomto spore splnomocnil advokáta, ktorého služby uhrádza z požičaných peňazí. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že žalovaný v rade 1/ mal možnosť využiť služby Centra právnej pomoci, ktoré za podmienok stanovených zákonom č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov dáva osobám oprávneným podľa tohto zákona možnosť využitia právnych služieb v súvislosti s uplatňovaním ich práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie, spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených, čo však nevyužil.

21. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného v rade 1/ ako nedôvodné. Zároveň odvolací súd v súdenej veci nezistil vady týkajúce sa procesných podmienok konania (§ 380 ods. 1, 2 CSP), v dôsledku čoho napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku II. o trovách konania ako vecne správny p o t v r d i l .

22. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. vo výroku I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcom ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

24. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcom v odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).